

[Gunnar Fog-Petersen.]

Vanskelighed der kan opstaa ved, at nyere Blade, Blade, som er stiftet af Partier, der er kommet til Verden i den sidste Menneskealder, bliver udelukket ved en saadan Lovbestemmelse, og det synes jeg ikke er rigtigt. Hvis der stod „et eller flere“ Blade, overlades det til Dommerens Skøn, i Forbindelse maaske med Rekvirenten, at bekendtgøre i de Dagblade i Retskredsen eller paa Egnen, hvori officielle Bekendtgørelser sædvanlig indrykkes.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Justitsministeren (Steincke): Jeg takker samtlige Ordførere for deres Udtalelser om dette Lovforslag, selv om der sagligt kan være Grund til at drøfte enkelte Bestemmelser. Det er ikke helt nemt som Justitsminister, i hvert Fald for mit Vedkommende, at staa over for Ordførere, der med samme legende Lethed tumler „Faust“ og Tinglysningsloven. Jeg er derfor noget bange for at gaa nærmere ind paa den i Virkeligheden dybe Forskel i Diskussionen, der var mellem det ærede 17de tingvalgte Medlem (C. J. F. Sven) og det ærede 3die Medlem for 2den Kreds (Jensen-Stevns), der ikke, som man maaske paa Forhaand kunde tro, repræsenterede Mefisto. Den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti var i Virkeligheden den, der repræsenterede Juraen, medens den ærede juridiske Repræsentant for Venstre vilde repræsentere Livet. Udvalget faar vise, om de ikke til syvende og sidst begge vil repræsentere den passende Blanding af Liv og Jura, som Lovforslaget er et Udtryk for. Dette betyder ikke, at jeg mener, at der ikke kan ændres i Forslaget. Jeg er dog lidt bange for de ret vidtgaaende Ændringer, som den ærede konservative Ordfører syntes at ville foreslaa, men er naturligvis ikke bange for at drøfte dem i Udvalget.

Den ærede Ordfører for de Konservative mente, at Folk, der ikke havde opfyldt Lovens Bestemmelser, gennem Lovforslaget begunstigedes paa særlig Maade. Er det ikke noget, der altid sker i Livet? Det har jeg stødt paa Gang paa Gang, naar jeg til det yderste har søgt at opfylde mine Pligter, at saa er det gaet ud over mig, medens en hel Del andre er sluppet. Det er formentlig en almenmenneskelig Kendsgerning, selv i et demokratisk Samfund, ja, selv under en socialdemokratisk-radikal Regering. Men jeg er villig til at medvirke til, at de Fordele, som de, der mindst ønsker at opfylde Loven, opnaar, bliver saa faa som muligt, for

saa vidt det ikke gaar ud over en praktisk Ordning.

Med Hensyn til den specielle Bemærkning, som det ærede 17de tingvalgte Medlem (C. J. F. Sven) gjorde til § 2, 1ste Stykke, vil jeg sige, at det er rigtigt nok, at der maaske ogsaa i saa Henseende ret hyppigt kan foreligge Tilfælde, hvor man ikke kan tale om en egentlig Tvist, og derfor er jeg meget villig til at ændre de paagældende Udtryk, selv om jeg paa Forhaand mener, at man altid vil sige, at man her lovgiver for det almindelige Tilfælde; der er ingen Tvivl om, at selv om der ikke er Tvist, kan det bringes paa det rene, hvorledes Forholdet er, for det er Lovforslagets Formaal, men hvis man har klarere Udtryk, kan jeg ikke have noget imod det.

Derimod stødte det mig, at det ærede Medlem, som jo ogsaa havde studeret Bemærkningerne indgaaende, mente, at disse langede ud efter Sagførersalærererne. Jeg forsikrer det ærede Medlem, at jeg ikke har mere Sympati for Landinspektører end for Sagførere, og jeg har ikke tænkt paa at lange ud hverken i den ene eller i den anden Retning. Det eneste, jeg har tænkt paa, er at gøre Ordningen saa billig som muligt, naar det ikke paa ubehørig Maade gaar ud over Statskassen.

Jeg ser, at det sidste er lykkedes mig, ud fra det ærede Medlems Betragtninger. Jeg skal ogsaa være villig til at drøfte, hvorvidt der er Mulighed for at nedsætte Udgifterne, saaledes at Staten bærer en Part. Paa Forhaand synes det mig dog ikke umiddelbart indlysende, at man altid kan klage over de høje Skatter og samtidig, saa snart Staten skal have Afgifter eller Gebyrer ind, forlange, at de skal stryges. Men vi kan jo diskutere Spørgsmaalet.

Endelig vil jeg sige til den ærede Ordfører for de Radikale, det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen), at jeg netop i Dag har faaet en Henvendelse — jeg har altsaa ikke haft Tid til at forelægge den paa de Steder, hvor vi har drøftet Spørgsmaalet —, en Henvendelse, der gaar ud paa noget lignende som den Ændring, det ærede Medlem foreslog til § 2, 2det eller 3die Stykke. Det Forslag, jeg underhaanden fik, gaar imidlertid ud paa, at der altid, hvor der er Tale om, at Dommeren skønner det fornødent, skal finde Bekendtgørelse Sted i to af de mest udbredte Dagblade. Nu er jeg ikke klar over, hvorledes Dagbladernes Udbredelse er rundt omkring i Landet, men jeg er klar over, at det bliver et ikke uvæsentligt Diskussionsemne i Udvalget, om der skal staa „et eller flere“ eller